

Danielle Steel

Het juiste moment

Maakt Alex ooit haar geheime leven bekend?

band 1

vertaald door Hedi de Zanger

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Alexandra Cortez Winslow was zeven jaar oud. Ze had lang, steil zwart haar, een roomkleurig blank gezicht en grote groene ogen die ze dichtgeknepen hield terwijl ze op haar buik op bed lag en probeerde niet te luisteren naar het geruzie van haar ouders. Die ruzies konden uren duren en eindigden altijd met een dichtslaande deur. Later kwam haar vader dan naar boven om te zeggen dat alles in orde was.

Deze keer was de ruzie al een uur aan de gang en Alex kon haar moeder horen schreeuwen. Die had een opvliegend Latijns-Amerikaans karakter en Alex was opgegroeid met de verhitte woordenwisselingen van haar ouders, maar de afgelopen twee jaar waren de ruzies erger geworden en tegenwoordig verdween haar moeder na z'n ruzie soms een paar dagen of zelfs een paar weken. Wanneer ze dan terugkwam was alles weer een tijdje rustig. Tot het weer begon, zoals vanavond. Tijdens het avondeten had haar moeder gezegd dat ze een paar dagen naar Miami wilde om wat vrienden op te zoeken en haar vader had haar er teleurgesteld op gewezen dat ze net terug was. Daarna stuurden

ze Alex naar boven. Het kon haar moeder niet schelen of anderen hen hoorden ruziën, maar haar vader stuurde Alex altijd naar haar kamer. Ze stopte haar hoofd onder haar kussens en probeerde niet te luisteren, maar haar ouders waren door het hele huis te horen. Ze woonden in een keurige buitenwijk van Boston en soms vertelden buurkinderen wel eens aan Alex dat ze haar ouders hadden gehoord. Haar moeder was degene die het meeste schreeuwde en soms ook met dingen gooide. Haar vader probeerde haar juist altijd te kalmeren voordat ze iets kapot zou maken of de burens de politie zouden bellen. Dat was tot nu toe nog nooit gebeurd, maar het zou hem niets verbazen als dat op een keer wel het geval zou zijn.

Carmen Cortez en Eric Winslow hadden elkaar tijdens een van zijn zakenreizen ontmoet in Miami. Hij was directeur van een aannemersbedrijf dat kantoorpanden bouwde en was gespecialiseerd in banken. Eric was in Miami voor een aanbesteding en was de eerste avond van zijn reis in zijn eentje gaan eten in een gezellig druk restaurant. Hij had gezien hoe een groepje knappe jonge mensen binnengekomen was en hoorde ze Spaans praten toen ze aan een tafeltje naast dat van hem gingen zitten. Een

van de knapste jonge vrouwen trok meteen zijn aandacht. Ze voelde zijn starende blik, keek hem even kort aan en daarna was hij verloren.

Eric was een verstandige man die een rustig leven leidde. Hij was twee jaar eerder weduwnaar geworden nadat zijn vrouw, een hoogleraar Amerikaanse geschiedenis, na een moeilijke strijd was overleden aan de gevolgen van borstkanker. Ze hadden er bewust voor gekozen om nooit kinderen te krijgen omdat zijn vrouw haar hele leven een zwak gestel had gehad. Ze waren niet verdrietig om die beslissing, het was gewoon een logische keuze.

In de loop van de jaren had Eric carrière gemaakt en Barbara hield van haar werk aan de universiteit van Boston en ze waren dol op hun huis dat nu veel te groot voor hem was geworden zonder haar. Hij had gedacht dat ze samen oud zouden worden en had nooit verwacht dat hij op zijn achtenveertigste alleen achter zou blijven. Nu ze er niet meer was voelde hij zich als een knikker, die rondrolde in een lege schoenendoos. Hij voelde zich eenzaam en zat 's avonds meestal in zijn werkkamer te lezen. Het leven leek doelloos zonder haar. Hij was regelmatig op reis voor zijn werk, maar er was niemand die thuis op hem wachtte en luisterde

naar zijn reisverhalen. Hij had niet verwacht dat deze zakenreis naar Miami anders zou zijn. Bij thuiskomst zou de stilte weer oorverdovend zijn. De huishoudster, Elena, kwam een paar keer per week en liet maaltijden voor hem achter in de diepvries. Maaltijden die hij vervolgens in de magnetron opwarmde. Hij had geen familie, geen broers of zussen, geen kinderen en inmiddels voelde hij zich het vijfde wiel aan de wagen bij zijn vrienden, dus bracht hij zijn avonden en weekenden grotendeels alleen door. Het enige dat afleiding bood en waaraan hij veel plezier beleefde, was het lezen van de thrillers waarvan hij inmiddels een boekenkast vol had.

Hij was verrast toen er een live salsaband bleek op te treden tijdens zijn diner op de avond dat hij Carmen voor het eerst zag, maar nog veel verbaasder toen de jonge vrouw opstond en hem uitnodigde om met haar te dansen. Ze droeg een kort, laag uitgesneden rood jurkje waarin haar slanke lichaam prachtig uitkwam en ze vertelde hem dat ze model was en soms acteerklussen had. Ze was vier jaar eerder op haar achttiende vanuit Cuba naar Miami verhuisd. Ze dansten een paar minuten voor ze met een warme glimlach afscheid van

hem nam en weer naar haar vrienden ging. Hij had geen idee waarom hij haar uitnodiging om te dansen had aangenomen, dat was niets voor hem, maar ze was zo betoverend toen ze op hem afstapte dat hij niet had kunnen weigeren. Na hun dans had Carmen alleen nog oog voor haar vrienden en het viel hem op dat er veel gelachen werd aan hun tafeltje. Enigszins opgelaten gaf hij haar zijn kaartje toen hij vertrok en vertelde haar waar hij logeerde in Miami, ook al verwachtte hij niet dat een levendige jonge vrouw als Carmen hem ooit zou bellen.

‘Als je ooit in Boston bent...’ zei hij en realiseerde zich hoe belachelijk dat klonk. Hij was achtentwintig jaar ouder dan zij, meer dan twee keer zo oud en hij wist heus wel hoe hij waarschijnlijk op haar en haar vrienden overkwam, maar hij had nog nooit zo’n opwindende vrouw ontmoet. Hij dacht de hele nacht aan de vrouw met het zwarte haar en de groene ogen, haar olijkleurige, gebronsde huid en het prachtige lichaam, en hij was perplex toen ze hem de volgende ochtend belde. Hij stond op het punt naar een vergadering te gaan en nodigde haar uit voor een etentje ’s avonds. Ze gaf hem het adres van een restaurant dat ze kende en hij kon de hele dag aan niets anders denken.

Carmen zag er fantastisch uit in haar korte zwarte jurkje met hoge hakken toen hij haar in het restaurant ontmoette. Na het eten gingen ze ergens dansen en daarna wist Carmen nog een leuke bar. Daar bleven ze tot vier uur 's morgens praten. Eric leek gehypnotiseerd door Carmen. Ze vertelde dat ze modellenwerk deed op vakbeurzen en dat ze droomde van een carrière als actrice in Los Angeles of New York. Tot die tijd werkte ze sinds ze uit Havana was verhuisd als serveerster, model, barkeeper en danseres in disco's. Ze sprak vloeiend Engels met een zwaar accent en ze was het mooiste meisje dat hij ooit had ontmoet. Hij vertelde dat hij de volgende ochtend weer terugging naar Boston en dat hij vaak in Miami zou zijn als zijn bedrijf de opdracht binnenhaalde. Uiteindelijk kwam hij twee weken later alweer terug naar Miami, alleen om Carmen te zien. Ze hadden een heerlijk weekend en binnen een maand was hij tot over zijn oren verliefd en hopeloos verloren. Het leek belachelijk, op zijn leeftijd, maar dat kon hem niets schelen.

Eric nam Carmen mee naar restaurants waarvan ze had gehoord maar waar ze nog nooit was geweest en ze maakten lange wandelingen over het strand. De tweede keer dat hij haar

een weekend opzocht in Miami, logeerde ze bij hem in het hotel. Eric was een knappe, slanke man met een sportief uiterlijk en ze zei dat het haar niet kon schelen hoe oud hij was. Hij wist hoe moeilijk ze het financieel had en bood aan haar te helpen, maar dat wilde ze niet. Zijn bedrijf kreeg de opdracht in Miami niet, maar drie maanden nadat ze voor het eerst uit eten waren gegaan vroeg Eric in een vlaag van impulsiviteit die totaal niet bij hem paste Carmen ten huwelijk. Ze zei ja.

Ze gaven elkaar het jawoord bij een kantonrechter in Miami. Carmens moeder kon helaas niet overkomen vanuit Havana, maar er waren wel een paar van haar vrienden bij en Eric had tot grote blijdschap van Carmen een bruiddiner geregeld in het Fontainebleau Hotel. Na het bruidswekend vloog Carmen met drie koffers met daarin al haar bezittingen voor het eerst met Eric mee naar Boston. Bij aankomst droeg hij zijn exotische bruid over de drempel een voor haar compleet onbekende wereld in, waar ze de eerste maanden in een staat van totale verbijstering verkeerde. Het weer was grijs en koud, het sneeuwde regelmatig en dat haatte ze. Ze had het altijd koud, ze verveelde zich als Eric aan het werk was en ze miste haar vrien-

den. Na een paar maanden nam hij haar mee naar Miami om haar vrienden op te zoeken. Stuk voor stuk waren ze jaloers op haar luxe leventje, al hadden ze wel hun twijfels over het leeftijdsverschil tussen de twee. Zes maanden na hun trouwdag bleek Carmen tot hun beider verrassing in verwachting te zijn. Het was een ongelukje, maar Eric bedacht al snel dat het een gelukkig toeval was. Met Barbara was het krijgen van kinderen nooit een optie geweest, maar nu raakte hij opgetogen bij de gedachte aan een baby en hoopte op een zoon die de familienaam zou voortzetten. Hij zag voor zich hoe hij met zijn zoon ging baseballen, hem alle ins en outs van zijn lievelingssport zou leren en hem mee zou nemen naar wedstrijden. Misschien kon hij zelfs zijn trainer worden bij de Little League. Eric hoopte ook dat de baby Carmen en hem dichter tot elkaar zou brengen, want ze voelde zich nog steeds niet echt thuis in het conservatieve Boston en had nog geen nieuwe vrienden gemaakt. Erics vrienden mocht ze niet en vond ze saai, dus brachten ze de meeste tijd met zijn tweeën door.

Carmen verheugde zich beduidend minder op de baby dan hij en was er op haar tweeëntwintigste nog niet klaar voor om moeder te

worden. Haar modellencarrière zou een jaar lang stilliggen, al had ze sinds ze in Boston woonde nog geen enkele opdracht gehad en had ze niets anders te doen. Het draaide erop uit dat ze de hele dag naar Spaanse soapopera's keek tot Eric thuiskwam van zijn werk en wachtte tot de baby geboren zou worden. Ze was uitgerekend in februari en aangezien ze elkaar ervan hadden overtuigd dat het een jongetje was, hadden ze een blauwe babykamer ingericht. Eric verheugde zich op de dag dat zijn zoon geboren zou worden en had alvast een doos sigaren gekocht om op de grote dag uit te kunnen delen.

Alexandra werd geboren in de nacht dat er een grote sneeuwstorm woedde in Boston. De bevalling was zwaarder dan Carmen zich had kunnen voorstellen en erger dan Eric had gevreesd. De dokter zei dat het normaal was dat een eerste bevalling zo lang duurde en zo pijnlijk was. Carmen wilde de baby zelfs niet eens zien. Eric was bij de bevalling en was verbijssterd toen de dokter zei dat het een meisje was. Het duurde een paar uur om over die teleurstelling heen te komen, maar toen hij haar eenmaal in zijn armen hield was hij op slag verliefd op zijn dochter. Carmen was tegen die tijd onder